NÄR LILL-STINA GICK VILL.

Svensk folklifsbild af **Adalbert.**

Långt västerut sträcka sig skog och moras, mossar och "ilmarker"; där har räfven ostörda tillhåll, där vankar elgen fram i långa ströftåg och där hålla både ulf och örn till. När gamla vägen var i bruk, hade icke den sträcka, som berörde denna obygd, det bästa rykte. Man sade att en knalle fordomsdags här blifvit rånad och mördad, och den dag som i dag är har folket respekt för denna obygd. Där herskar en skogens huldra, här kallad Berga-Kittan, och hennes verksamhet går ofta ut på att, när vandrarn lämnat stora vägen, föra honom vilse i det ödemarksområde, där hon hör hemma.

Det finns många af de äldre, som tälja underliga saker om huru de själfva och andra "gått vill" i Bergaskogen. Nere i stugan med de hvita knutarne, just där vägen svänger in mot Bergaskogens område, har jag en höstkväll hört följande lilla skildring om en liten flicka, som fördes "vill" en afton. Den berättades så liffullt af torparmor själf, att den säkerligen icke kommer att ta sig så bra ut i tryck som när jag hörde den, medan septemberdimmorna lägrade sig täta därute i Berga-Kittans rike.

— — —

Just i den här stugan bodde för 50 år sen ett ungt folk. Hån hade tagit vid torpet på försök under ett år och hustrun kunde inte stort vara honom till hjälp med utearbeten, ty de hade tre små, den äldsta, en flicka, 5 år gammal, den minste i vaggan.

En kväll på eftersommaren kom mannen hem och möttes af sin kvinna alldeles förgråten och otröstelig. Lill-Stina var försvunnen. Vid aftonvardsdags hade hon setat inne en stund och vaggat medan modern gick att mjölka enda kon. Hon var kvar vid moderns hemkomst, men då denna gått till grisen med mat, måtte den lilla lämnat stugan och hade sedan inte kommit åter, icke kunnat hittas. Modern hade sökt och ropat, men ej funnit henne. Och nu trodde hon de hemskaste aningar, som födts under all denna beklämning.

Torparen sprang ut i skogen att leta. Länge ekade hans rop därinne i Bergaskogens djup.

— Lill-Stina! Ohoj. Stina! Stina, svara far. Hoj, hej....

Till slut dogo ropen bort. De hade gått mot byn, och den gråtande kvinnan i den lilla stugan förstod att han gått efter hjälp. Gud sig förbarme! Skulle den lilla, som inte var så stark, bli därute i skogen,i den hemska Kittans skog hela natten?

Det drog långa väntans stunder, så började det lysa af bloss inne mellan stammar och stenblock. De nattliga ekona svarade vida, och den snyftande kvinnan, som fått sina behållna små i sömn inne i stugan, ströfvade fram och åter därute på gamla vägen, vridande sina händer.

Så kom där fram en efter annan af de goda grannarna för att trösta henne. Äfven kvinnor samlades. Och inne i stugan bad och läste man ur psalmbok och bibel de bästa trösteord man någonsin kunde hitta, allt under det männen ströfvade omkring i vidare och vidare skallgångskretsar.

Inte blef det hvila eller frid den natten där i bygden. Men värst af allt, när sol glänste fram och det vardt morgon,måste man erkänna att man intet funnit. Icke ett spår!

Hela den följande dagen fortsattes letandet. Det var mer än fyrtio människor sysselsatta med sökandet hela dagen. Man hejdade långväga från kommande och sporde: Ha de inte i de orter ni kommer från hört å en gräbba, en liten en, som gått vill? Men ingen kunde ge besked.

Följande natt var ruskig. Regn föll i strömmar. Det var ej stort mera än fadern själf, de han inte släppte från sig och ett par manliga släktingar till hustrun, som nu letade. Det hela var nu helt planlöst. Mannen var dyster och ville bara slippa att se sin hustrus förtviflan. Han och alla fruktade för hennes förstånd, och när de ville läsa Guds ord för henne, skrek hon emot:

— Nej, tag bort boken! Sen, sen, ifall jag får mitt barn igen. O, Gud! Då skall jag läsa om Dig. Då skall jag tacka Dig, söte Jesus. Men inte nu, inte nu....Bort med boken!

Det var bäst när hon grät. Ty när hon skrattade, skar det de kvinnor som vakade hos henne i hjärtat. Och så hon talade sen!

— Förbannelse öfver skogsrået! — Kittan har tatt mitt barn.... Hvarför har djäfvulen makt att göra så illa? Hvarför skall hans tjänsteandar få kröka ett hår på lill-Stinas hufvud? Sker det, så skall Gud få stå mig till svars....

Arma kvinna. Hon hådade måhända, men Guds änglar måste ha gråtit vid en sådan sorgens förtviflan.

Åter gick sol upp. Ja, nattens regnskurar byttes i en strålande morgon. Långt borta spelade orren och sena lärkor sjöngo den segrande solen hälsningshymner.

Vid stugan möttes de som sistletat. Mannen höll sin hustru om armarna. Hon skrek till folket som var kvar:

— Gån inte, gån inte. Blir jag ensam, så hoppar jag i brunnen.

Och det lösa håret visade hur hon slitit sig i hufvudet. För resten hade hon, där hon stod klafhållen af sin stackars bleke man, hela grabbnäfvar med löslitet hår mellan sina fingrar.

De arma människorna måste ju gå. Egna plikter, mötestiden vid herrgårdens dagsverke,hungriga barnmunnar därhemma i de andra stugorna kallade dem.

Till slut var mannen ensam med sin hustru och barnen, ty hennes syster, som kommit för att stanna några dagar, hade arbete nere i ladugården.

Då lugnade sig plötsligt hans stackars utmattade kvinna. Det var som hon vaknat upp ur en dröm och hon sade, i det hon lyssnade ut genom den öppna dörren:

— Hör! Hör du inte då, Sven! Hör du inte! Jag tycker jag hör lill-Stina gråta.

Han låddes att han lyssnade, ty det är ju klokt att hålla med dem, som hålla på att bli från sina sinnen. Men — hvad var det? Äfven han hörde en stilla barnagråt....

Och två af obeskrifliga känslor intagna människor rusade ut, tvärs öfver vägen, in i Berga-Kittans herradöme,som gnistrade af tusen diamanter i den strålande morgonsolens sken, utbredt öfver ljung och mosslupna stenar.

Gråten vägledde dem osvikligt. Där....där....långt borta än... men i alla fall....där sitter lill-Stina.

Hon fördes hem. Hon var oskadd, men kunde icke ge något besked om hvar hon varit, eller hur det kom till, att hennes kläder icke voro det minsta våta trots två pätters utevaro, trots den gångna natteens strömmande regnskurar.

Man trodde knappt sina sinnen. Men som här berättas, så var det. Och Berga-Kittan fick skuld för det hela.

Ty man tror än där i bygden att Berga-Kittan för "vill" och förgör hvem än som råkar henne, då hon är i dåligt humör.

UNGDOMSKÄRLEK.

— Frun, sade jungfru Klara, då hon bar in kaffet, jag kan tala om en stor nyhet.

I den lilla fridfulla småstaden, i hvilken allt syntes slumra, hälsades den minsta omväxling med glädje.

—Hvad har händt?.... Så berätta då! ropade den gamla damen, hvilken rent af såg föryngrad ut af nyfikenhet.

— Frun, trädgårdshuset är uthyrdt.

Trädgårdshuset låg vid sidan af den stora trädgården och hade sin facad åt en gränd.

— Inte möjligt, svarade frun.

— Jo, jag hörde det nyss.

Fru Sköldberg var mycket glad. Sedan de tio åren efter hennes makes död lefde hon här alideles ensam, och hon hade aldrig tyckt om att de midt emot liggande fönsterluckorna alltid varit envist igenskrufvade. Hvad finns det för resten för intressant i småstaden, om man inte ens kan se hvad ens grannar ha till middag.

— Hvem är det som hyrt där borta?

— Hvad var det han hette... Blåsväder.... nej så kunde det inte vara.

— Skynda dig då, Klara, och friska upp ditt minne.

— Vänta, nu minns jag. Han hette Storm och är general.

Den gamla damen spratt till.

— Storm? General Storm. Harald Storm kanske?

— Ja, sannerligen stod det inte Harald Storm på ett par packlårar, som kommit hit.

Fru Sköldberg hade sprungit upp.

— Harald är här! Han har hyrt trädgårdshuset. Det var då en riktig slump.

Harald Storm var hennes ungdomskärlek. Familjen ville inte tillåta dem att gifta sig. Man gjorde både det möjliga och omöjliga för att skilja Harald och Vendla åt. Och det lyckades.

Förtviflad hade Harald tagit afsked från henne, och det kostade henne bittra tårar. Slutligen måste hon säga ja åt den förste bäste friare, som hennes föräldrar hade fört i hennes armar. De hade aldrig återsett hvarandra. Och nu, på hennes lifs afton, hvilken de så gärna velat tillbringa gemensamt, skulle de ånyo få vara tillsammans utan att någon trängde sig emellan dem. Och hennes hjärta slog häftigt, som vore hon ännu en ung flicka, och i jungfrulig kärlek räknade hon otåligt minuterna, hvilka skilde henne från den kära grannen.

Deras återseende var rörande. De föllo hvarandra gråtande om halsen och svuro att tiden icke hade helat det sår, som deras kärlek tillfogad dem.

— Harald, sade fru Vendla med fuktiga ögon, nu skola vi dagligen vara tillsammans och göra långa promenader i trakten och äta gemensamt. Du skall berätta mig litet om hur du haft det, och jag skall berätta dig, huru ofta jag tänkt på dig.

De voro riktigt tokiga af glädje. Och alltjämt sade de:

— Hvad vi ska bli lyckliga, Vendla!

— Hvad vi ska bli lyckliga, Harald!

Och de båda gamla skakade hvarandras darrande händer,som om de togo en ed af hvarandra.

Men deras lycka räckte inte längre. Den bestod endast ungefär så länge, som den älskande generalen behöfde tid för att inse, hvilken gnatig och knarrig karaktär hans tillbedda ungdomsflamma egentligen hade, och tills den förälskade Vendla blef uppmärksam på sin älskares evigt dåliga humör.

Generalen var odräglig genom omöjligheten att göra honom till lags. Kaffet var aldrig varmt nog, men köttet tyckte han alltid var för hett.

Dessutom var han härsklysten och då han fann någonting i olag, kastade han i raseri sin serviett i andra ändan af rummet, och han lät ingen dag förgå, utan att han berättade om sitt sammanträffande med kungen på Romme hed och om den festmiddag han gaf, då han blef utnämnd till öfverste.

Vid hundrade omtalandet af dessa märkliga händelser, förlorade fru Vendla tålamodet. Hon själf var alldeles motsatsen till generalen. Hon satt midt emot honom, med samma värdiga hållning, och om han svor och förbannade aldrig så mycket, låtsades hon , som om hon ingenting hörde, och det gjorde hennes general allt mer ursinnig. Ett oväder i luften. Och det varade inte länge, förrän det bröt löst.

— Tölp! utropade Vendla.

— Gamla häxa! svarade Harald.

De sågo på hvarandra med ursinniga blickar. De stodo midt emot hvarandra med gamla människors snarstuckenhet och envishet samt urståndsatta att taga ett steg till försoning.

Generalen reste sig, och då han öfverskred tröskeln, utan att hon gjorde de minsta för att kvarhålla honom, tänkte båda: "Och så skulle det alltid ha blifvit".

Hon såg efter honom, då han gick upp i sin våning och slog igen dörren efter sig; och för att beröfva honom hvarje möjlighet att komma igen, vore det bara för att be om ursäkt, befallde hon tjänstflickan att bära fians kvarglömda hatt och käpp efter honom.

Sedan dess hade de inte talat med hvarandra. Fönsterluckorna blefvo åter tillskrufvade af fruktan att de ännu en gång kunde få se skymten af hvarandra. De hatade hvarandra nu. Ty hvad som skilde dem åt var mer än en ordväxling, var mer än tvist. Den unga öfverseende kärleken, hvilken bringar äfven det största offer åt de rika illusionerna, kärlekens ungdomsfriskhet saknades och dess kraft att glömma och förlåta var sedan fyrtio år förlamad.

VÅRLÖFTEN.

Af "A little woman"

Hu, hvad det rägnade! Droppe efter droppe föll med ett evigt entonigt stönande ned på sommarvillans tunna tak.

Margit Wide såg ut genom fönstret och suckade. Alltid detta rägnande! Det var så man kunde bli sjuk. Intet hände, utan man fick vackert hålla sig inomhus och sysselsätta sig med hvad man kunde. Margit såg ned på den fläckiga blåa promenadkjolen, som hon höll på att sprätta sönder, och så började hon tänka. Hon tänkte på sista gången hon användt den nu så illa medfarna dräkten — ja, det var då hon hade förstört den på den där vårutfärden långt inåt Södertörns väldiga skogar med tusende sjöar och kärr. Men hvad hade det då bekymrat henne, att den nya vårdräkten totalt förstördes, hon hade ej ägnat en tanke däråt. Ty då hade han gått vid hennes sida, och de hade tillsammans glidit in i det härliga sagoland, som endast kärleken öppnar vägen till. Utan att se eller höra de andra unga, som glammade och skrattade rundt omkring dem, hade de sida vid sida gått framåt. Och öfver dem log himlen så strålande blå och löftesrik, och träden susade så hemlighetsfullt, som hade de något mycket viktigt att anförtro hvarandra.

Han hade böjt sig ned och plockat de första blåsipporna och räckt dem åt henne med en talande blick in i hennes violblå, fuktiga ögon, och hon fäste dem vid sitt bröst och böjde sitt rodnande ansikte öfver dem för att inandas deras doft, medan blodet sjöd inom henne, och hon tyckte, att allt omkring jublade: "Det är vår, det är vår!"

Och vid afskedet hade han länge hållit hennes hand i sin, medan hans ögon hvilat djupt i hennes, och då han ändtligen släppte den lilla skälfvande handen, sade han sakta:

— Jag skall låta höra af mig!

På de orden hade hon lefvat. Hon hade trott så orygglig fast på dem, aldrig kunde hon tro, att han skulle svika.

Så hade hon gått där uppe i Stockholm dag för dag i skälfvande väntan på att något stort, ofattbart skulle hända. Men intet hade händt, och så kommo tviflen sakta smygande.

Kanske hade hon missuppfattet honom, kanske hade han ej menat något särskildt med de där orden, var det månne bara hon, som lagt in en särskild mening i dem? Men hennes hjärta svarade envist: "Nej, nej, han menade det, jag vet att han menade det!"

Och hennes ångest växte för hvarje dag som gick, och så kom budet hemifrån, att hon skulle resa hem, hon behöfdes där, ty sommarflyttningen stundade.

Med svidande hjärta måste hon resa, utan att ha träffat honom.

Af en gemensam vän fick hon veta, att han fått ett förordnande i X-stad och hufvudstupa måste ge sig iväg dit.

Så hade hon rest till sitt hem, där genast dess plikter lade beslag på henne, så att hon knappast fick ett ögonblick öfver att tänka på det förflutna. I början hade hennes tankar oupphörligt velat förirra sig dit, men hon hade skjutit dem ifrån sig, det var ju endast en dröm — en kort, ljuflig majdröm.

Så småningom resignerade hon, och nu tyckte hon själf, att det var länge—länge sedan hennes hjärta klappat af lycka, och hon känt sig ung och glad som aldrig förr eller senare.

Försjunken i dessa tankar hörde hon knappast, att det ringde på dörren, förrän jungfrun kom in med ett telegram.

— Till fröken Margit, sade hon och lade det på bordet.

En aning kom Margits hjärta att våldsamt klappa. Med darrande händer bröt hon det.

"Kommer i morgon, får jag?
Holger Bergmark."

Margit tryckte telegrammet till sitt hjärta, och kysste gång på gång hans namn, medan stora tårar af glädje rullade nedför kinderna, och hon kände hela sitt väsen jubla mot honom, den ende, som ändtligen — ändtligen skulle komma.

Hämorrhoider botade på 6 till 14 dagar.

PAZO OINTMENT är garanterad att bota hvarje fall af kliande, osynliga, blödande eller framträdande hämorrhoider på 6 till 14 dagar eller pängarna återlämnade. 50c.

Nyt fra Danmark.

Forfatteren Ewald Tang Christensen, der d 24. Januar fyldte 65 Aar, mindes i disse Dage i Blade Landet over, fordi det netop i Aar er 40 Aar, siden han begyndte sin fortjenstfulde Gjerning at samle de i Folkemunde endnu levende Sange og Sagn.

Ejendomskjøb. Jægermeister Løjtnant Tvermoes, „Søllerødgaard" har af Grosserer J. G. Rohde af Kjøbenhavn kjøbt „Trørødgaard" i Trørød med Besætning og Inventar for en Kjøbesum af 60,000 Kr. Tiltrædelsen sker 1ste Februar. Gaarden har et Areal af 65 Tdr. Land.

Dødeligheden i Kjøbstæderne. Statistisk Bureaus Oversigt over Dødeligheden i Danmarks Kjøbstæder viser, at Ringsted Holbæk og Frederikshavn i 1906 har havt det laveste Antal døde i Forhold til Folketallet, nemlig kun 9 pro mille. Størst Dødelighed blandt Kjøbstæderne fandtes i Sarkøbing (21), Mariager (20), Middelfart (19) og Viborg (19 p. m.).

Motor-Cyklekorpset. Det af Direktør Aage Weitenholz oprettede Motorkorps er nu en Kjendsgjerning. Motor-Cyklekorpset skal bevæbnes med Rekylgeværer og danne et Supplement til Hæren og samarbejde med denne i Krigstilfælde. Premierløjtnant i Livgarden W. Wedell-Wedellsborg er Chef for Korpset. Korpsets Øvelser vil antagelig begynde ved Foraarstid.

Druknet Skibsbesætning. Skonnerten „Astræa" af Marstal er strandet paa Englands Østkyst. Besætningen, 5 Mand foruden Føreren, Kaptejn A. Rasmussen, er druknet. Førerens 62-aarige Fader var Styrmand. Besætningen bestod endvidere af 3 Matroser, hvoraf de 2 menes at være fra Kjøbenhavn og den tredje fra Holbæk, samt et 15-aarigt ungt Menneske fra Marstal, Søn af fhv. Skibsfører Svane.

Bedrageri. En yngre Bogholder, Georg J. Petersen, hos en kjøbenhavnsk Vekselerer Schiøler, forsøgte forleden — men forgjæves — at tage Livet af sig paa et Hotel i Helsingborg. Han hørte til en af de toneangivende kjøbenhavnske Levemænd, har formøblet en Lotterigevinst paa 80,000 og nu til Slut forgrebet sig paa den Kasse, som var betroet ham. Hans Besvigelser skal andrage mellem 20 og 30,000 Kr. Synderen henligger paa Kommunehospitalet. Spørgsmaalet om Straf vil afhænge af, om Familien dækker hans Underslæb. Sagen er anmeldt for Politiet.

Lægeblokaden. Det ser ud til, at den Blokade mod de kjøbenhavnske Kommunehospitaler, som de yngre Læger har iværksat for at faa den ringe Løn forhøjet, ogsaa skal omfatte de lavere Lægestillinger i Hæren. Ved en forøget Bevilling og en ny Avancementsordning vil der blive Brug for 12—13 ny Korpslæger i Hæren. Lønnen for disse er 1,200 Kr., altsaa endog mindre end Kommunehospitalernes Reservelæger der dog faar 1,200 Kr. samt 600 Kr. i Orlovspenge. Nu ventes det, at de yngre Læger vil blokere disse ny Stillinger i Hæren ligesom Reservelæge-Stillingerne ved ikke at søge Ansættelse i dem.

Landstingsmand Jens Rasmussen, Snertinge, ligger i denne Tid haardt angreben af Nyrebetændelse. Der tvivles om at han vil komme over Sygdommen især da han er over 70 Aar.

Den duede ikke. Med et kjøbenhavnsk Blad som Kilde løb for nogen Tid tilbage en Meddelelse Landet rundt om en fortræffelig Malkemaskine, der prøvedes paa Landbohøjskolen, og som var konstrueret af en ung Karl paa Tureby-Egnen, der havde taget Patent paa sin Opfindelse. Nu er Opfindelsen blevet nærmere underjøgt og har vist sig ikke at være noget værd.

Kvalt under Maaltiden. En i Ledøje hjemmehørende Gaardejer Kurt Peter Kurtzen kom ifølge „Nationaltidende" sent forleden Aften til Dambuskroen, hvor han bestilte sig en Bøf. Sulten, som han var, gav han sig ikke Tid til at skære Kjødet i passende Stykker, men stugte nogle store Stykker og kvaltes i et af disse. Man forsøgte først at komme ham til Hjælp ved at dunke ham i Ryggen og sendte, da dette Middel slog fejl, Bud efter en Læge; men inden denne naaede derhen var Gaardejeren død.

Et Sommer-Soldaterhjem. Kaptejn Petersen i Aalborg vil nu realisere en Tanke, han længe har havt, idet han i en gammel Lade, der tilhører hans Ejendom paa Skovbakken, vil indrette et Sommer-Soldaterhjem, naturligvis under Hensyntagen til de beskedne Pengemidler, der raades over. Det er bl a. Meningen at installere Bier, Høns og Kaniner ved Laden som Undervisningsmateriel for Soldaterne; Statskonsulent Riedel vil i Foraaret holde 3 Foredrag om Haven og Havebruget, og andre fortrinlige Planer er under Opsejling.

Folkehøjskole ved Kerteminde. Kerteminde Byraad vedtog i sit sidste Møde at skjænke en Byggegrund paa 3 Tdr. 2 Skpr. Land til en ny Folkehøjskole, der skal ledes af Højskolelærer Alkærsig, tidligere i Vinderup. Endvidere vedtoges det at yde Skolen et Tilskud paa 290 Kr. aarlig i de første tre Aar og derefter 180 Kr. aarlig i to Aar. Hvad det bliver til med den paatænkte Fiskerhøjskole i Kerteminde er endnu ikke afgjort. Staten har nægtet Tilskud, og der tænkes derfor paa at oprette en Fiskerhøjskole, der skal drives sammen med og tildels med samme Lærerkræfter som Folkehøjskolen.

BILDADE KVINNOR

använda alltid Paxtine Toilet Antiseptic till rengöring af tänder och mun, då dess like icke finnes som medel mot bakterier, till att härda gommen, rensa och parfymera ens andedräkt och hålla tänderna rena och hvita.

Mrs. L. M. Reynolds i Bedford, Mass., skrifver: "Jag måste tillstå att Paxtine är en nödvändighetsartikel för en kvinnas toilet. Min man och jag bruka det både för gurgling och för tänderna, och det är äfvenledes utmärkt för öfriga ändamål, det rekommenderas för. Vi ha aldrig förut haft något medel så godt som detta.

Paxtima är ett preparat från en berömd Boston läkare, som i sin privata praktik användt det en följd af år med utmärkt resultat. Det har icke sin jämlike i en kvinnas toilet, hvarest ett renande eller läkande antiseptic är nödvändigt. När en kvinna en gång har användt det, skall hon alltid tala om det till andra. Har ni försökt Paxtima? 50 cts hos apotekare. Skrif efter prof till The R. Paxon Co., Boston, Mass.

Nya Importerade Böcker.

Pickwick - Klubbens efterlämnade papper. Roman af Charles Dickens. Öfversättning af Tom Wilson. Två stora delar. Inbunden pr del 60c
Fredmans Epistlar. Ord och musik. Af C. M. Bellman. . . .30c
Skaldeförsök. Af Anna Maria Lenngren 30c
Vilse i lifvet. Af Gustaf af Geijerstam 30c
Carl von Linnés Öländska resa 30c
Naturlig skapelsehistoria. Af Ernst Hæckel 30c
Heliga Birgitta. Af Verner von Heidenstam 30c
Emilie Flygare-Carléns Romaner. Ny upplaga. Illustrerad af Jenny Nyström-Stoopendahl.
—Rosen på Tistelön——.——85c
Inbunden $1.25
—Jungfrutornet $1.40
Inbunden $2.20
Död för världen. Roman af Alexander Dumas. En af den berömda författarens mest spännande romaner. Upplagan tryckt 1907. Kartongomslag.15c
Vildmarken. Chicagoroman af Upton Sinclair. 3:e uppl. 408 sidor 55c
Ur en agitators lif. Memoarer af August Palm. Rikt illustrerad. Inbunden $1.40
Amerikanen, Svensk-Engelsk parlör med uttalsbeteckning. Oumbärlig för emigranter. Kortfattad och praktisk 10c
Addy, en svensk jägare i kamp mot indianer, roman i två delar i ett band af Max. 231 sidor, rikt illustr., inb. i vacker klotpärm. Spännande och intressant 50c
Allmän brefställare,särskildt nyttig och lärorik 20c
Andreas, Savoyardpojken, roman i två delar af Paul de Kock. 408 sidor, rikt illust. 75c
Barberaren i Paris, roman i två delar af Paul de Kock. 332 sidor, rikt illustr. 85c
Bartolomeinatten. Roman af Prosper Merimée. Praktupplaga med utmärkta illustrationer. Stort format. 256 sid. .70c
Bland Slafjägare. Roman. 415 sidor, rikt illustr, och inb. i mycket elegant klotpärm i flera färger 75c
Broder Jakob, humoristisk roman af Paul de Kock. 408 sid. .75c
Den stora egyptiska drömboken af munken Aegydius Lebrecht, efter gamla egyptiska,persiska och arabiska handskrifter, jämte förteckning på årets lycko- och olycksdagar, 74 sid. 8c
Hjortdödaren. Roman fr. indian- och jägarlifvet i Amerika af J. F. Cooper. Med många, delvis kolorer. illustrationer. 240 sidor. Clotband 50c
En vandring i naturen, af C. F. Med illustrationer. 122 sidor. Kartonerad 25c
August Strindberg. Röda rummet 30c
—Nya riket 30c
—Utopier i verkligheten. 30c
—Hemsöborna 30c
—Skärkarlslif 30c
August Blanches Berättelser. Illustrerade af framstående svenska konstnärer såsom Carl Larsson, Bruno Liljefors m. fl.
—Hyrkuskens berättelser . . .50c
—En skådespelares berättelser 50c
—En prestmans berättelser. .50c
—Taflor och berättelser 50c
—Berättelser ur Stockholmslifvet. Tre delar a. 50c
Ned med vapnen. Af Bertha von Suttner. Ny fullständig upplaga. Inbunden i vackert klotband 60c
Raskolnikow. Roman ur ryska samhällslifvet af Fedor Dostojevski. Två delar. Inbunden pr del 60c
Bebodda världar. Af Camille Flamarion. Med ett porträtt och 16 sidor illustrationer. (Öfversättning af Tom Wilson från originalets 38:e upplaga. Inbunden 60c
Kvinnan på 30 år. Roman af Honore de Balzac. Med ett porträtt. Inbunden 60c
Sångernas bok. Af Heinrich Heine. Öfversättning af Alfred Victorin. Med 2:ne porträtt af författaren. Inbunden. .60c
Huckleberry Finns äfventyr. Af Mark Twain. Ofversättning af Tom Wilson. Med författarens porträtt. Inbunden. . .60c
Abrahams offer. Roman från Boerkriget af Gustaf Janson. Med författarens porträtt. Inbunden 60c
En folkfiende. Af Henrik Ibsen. Med 2:ne porträtt af författaren. Inbunden 60c
Urania. Af Camoille Flammarion. Öfversättning af Hilda Sachs. Med författarens porträtt. Inbunden 60c
Sherlock Holmes bragder. Af Conan Doyle. Öfversättning af Tom Wilson. Två delar. Inbunden pr del 60c
Niels Lyhne. Af J. P. Jacobsen. Med 2:ne porträtt. Inb. . . .60c

Ofvanstående böcker sändas portofritt vid insändandet af beloppet till

C. Rasmussen Pub. Co., 720-722-724 So. 4th Street, **Minneapolis, Minn.**